

РЕШЕНИЕ

№ 706

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20231001000732 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по жалба на „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, чрез юрисконсулт Ю. К. насочена против Решение № 260670/28.04.2023 г., постановено по т.д. № 5531/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО в частта му, с която по предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.405, ал.1 КЗ и чл.86 ЗЗД въззивникът е осъден да заплати на Р. Ч. К. от гр.*** сумата от 37 605,47 лв., представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско плюс“, по щета № 44012952000015/2020 г. за причинени имуществени вреди вследствие противозаконно отнемане на лек автомобил „АУДИ“, модел „А6“ с рег. № *** на 12/13.01.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, а на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 762,56 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 07.04.2020 г. до 18.06.2020 г.

В останалата му отхвърлителна част решението не е обжалвано и е влязло в сила, като не е предмет на въззивна проверка.

В жалбата се поддържа неправилност на обжалваното решение в уважителната му част, като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в отказ на първоинстанционния съд да допусне събирането на своевременно поискани от ищеца-въззивник и относими към спора доказателства, както и в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото такива.

Като правен резултат във връзка с тях се иска отмяна на решението в уважителната му част и по съществото на спора отхвърляне на предявените иски.

Твърди се наличните доказателства /най-вече заключението на изслушаната САТЕ/ да установяват въведеното още с исковата молба възражение на въззивника-ответник за

недействителност на сключения между страните по делото договор за застраховка, обективиран в полица № 440119091000525 от 24.06.2019 г., поради невъзможен предмет.

Наличието на валидно застрахователно правоотношение предполагало наличието и на изправно технически МПС, което да е годен обект на застраховане.

Поддържано е установяването на факти /изслушаната САТЕ/ МПС с номер на рама като тази на застраховането в случая да е било увредено тежко, като за него е била налице тотална щета и не е подлежало на възстановяване, като единствената възможност за продажбата му е да бъде продаден на части за скрап - възстановяването му било икономически нецелесъобразно.

Ето защо се твърди, че автомобилът, който бил представен пред застрахователя за оглед при сключване на застрахователния договор не бил идентичен с процесния.

В случая от Германия били закупени отделни части на автомобила, вкл. неговата рама, която се сложила на друг автомобил, който бил застрахован в България.

Поддържано е в нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд да е отказал допускането и събирането на относими към предмета на спора доказателства по реда на Регламент № 1206/2001 г., заявени своевременно от ответника-въззивник.

По подробно изложени доводи в подкрепа на тези оплаквания се иска от настоящата инстанция отмяна на обжалваното решение и по съществото на спора отхвърляне на предявените главен и акцесорен осъдителни иски в цялост.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна оспорва развитите в нея доводи и поддържа правилност на обжалваното решение.

Пред настоящата инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, след като се запозна с първоинстанционно дело, констатира следното:

СГС е бил сезиран с предявени при условието на обективно кумулативно основание осъдителни иски с правно основание чл.405, ал.1 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД от Р. Ч. К. от гр.*** против „ДЗИ – Общо застраховане“.

В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения ищецът да е собственик на лек автомобил „АУДИ“, модел „А6“, с рег. № ***, рама № WAUZZZ4G3EN085609. Твърдяло се е и че на 24.06.2019 г. между страните по делото се сключил договор за застраховка „Каско+“, клауза „Пълно каско“, със срок на валидност от 25.06.2019 г. до 24.06.2020 г., за застрахователна сума от 47 800,00 лв. Застрахователната премия се дължала разсрочено на четири броя равни вноски. Поддържано е ищецът да е заплатил частично застрахователната премия до размер на общо три от дължимите четири равни вноски. На 12.01.2020 г. за времето от 22.30 часа до около 7.30 часа на 13.01.2020 г. ищецът паркирал собствения си автомобил гр. София, на ъгъла на ул. „Кюстендил“ и ул. „Нишава“, в близост до ресторант „Ниагара“. На 13.01.2020 г. установил, че автомобилът не се намира на място, където го бил паркирал. Незабавно уведомил за липсата/кражбата на автомобила МВР и ответното застрахователно дружество. Пред МВР било образувано досъдебно производство № 56/2020 г., пр. пр. № 2262/2020 г. по описа на СРП, спряно с постановление от 02.03.2020 г. на СРП. При застрахователя била образувана щета № 44012952000015, по която с писмо изх. № О-92-4563/07.04.2020 г. същият отказал изплащане на обезщетение с мотив, че поради липсата на категорични доказателства застрахователят не може да извърши преценка дали застрахованият е спазил всички свои задължения по общите условия, неспазването на които представляват самостоятелно основание за отказ от изплащане на обезщетение.

Така изложеното препятствало възможността ищецът да разбере защо се отказва плащане на застрахователно обезщетение.

Поддържано е ответното дружество да е изпаднало в забава за плащане, считано от датата на писмото - 07.04.2020 г., от която дата дължал мораторна лихва върху дължимото

се застрахователно обезщетение в размер на 1 060 лв.

Поискано е от съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 45 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди във връзка с настъпилото застрахователно събитие - кражба на собствения му л.а.м. „Ауди“ с ДК № ***, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 1 060 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата – 07.04.2020 г. до датата на подаване на исковата молба.

В отговора по исковата молба ответникът застраховател е оспорил предявените искове по основание и размер.

Не е оспорил фактическото твърдени на ищеца за обвързаност на страните по делото по застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско+“, обективизиран в застрахователна полица № 440119091000525.

Въвел е възражение за недействителност на същия, поради невъзможен предмет с аргумент, че към датата на сключване на застрахователния договор автомобилът бил увреден до такава степен, че е бил невъзстановим до степен на тотална щета, поради което и не е бил годен за движение по пътищата. Поддържал е също да липсва идентичност между автомобила, представен за оглед при сключване на застрахователния договор и процесния автомобил „Ауди А6“, с номер на рама WAUZZZ 4G3EN085609, за който се твърди, че е противозаконно отнет.

Оспорени са фактическите твърдения на ищеца, че автомобилът е бил откраднат на посоченото в исковата молба място, дата, час, поради липса на каквито и да е доказателства в подкрепа на последните.

Поддържа застрахованото лице да не било представило точна и вярна информация за обстоятелствата, при които е настъпило застрахователното събитие, вкл. че било налице премълчаване на обстоятелство или неточно обявяване на обстоятелство, свързано с настъпилото събитие, което било съществено с оглед интереса на застрахователя. Изложеното представлявало основание за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение от страна на ответника.

В условието на евентуалност поддържа наличие на хипотезата на т. 10.8 от Раздел I на приложимите към застраховката Общи условия, представляващи неделима част от договора, като застрахователното обезщетение бъде намалено с оглед на това, че застрахователят не е изпълнил свои задължения, произтичащи от договора.

Възразил е още, че при сключване на застрахователния договор по л.а.м. „Ауди“ с ДК „***“ имало установени вреди - предна броня - за лак, дек.решетка в долна част пр. броня - деформация 1, които вреди не подлежали на обезщетение, съгласно т.3.8 от Раздел I „Общи положения“.

В условието на евентуалност е въвел възражение за прихващане с дължимата от застрахования четвърта вноска от застрахователната премия по застрахователния договор в размер на 875,53 лв.

Въвел е възражение за наличие на надзастраховане по смисъла на чл.388 КЗ във връзка с действителната стойност на застрахованото имущество.

Оспорил е предявеният акцесорен иск за заплащане на мораторна лихва по основание и размер.

В допълнителната искова молба ищецът от своя страна е оспорил твърденията и възраженията на ответника досежно недействителността на застрахователния договор от 24.06.2019 г. с твърдения, че е добросъвестен купувач на застрахованото МПС от вносител на автомобил в РБългария във вида и състоянието, в което непосредствено след закупуването му е регистрирал пред МВР. Последният факт оборвал доводите на ответника за негодност на л.а., както и за липсата на идентичност на предоставения за оглед такъв и процесния.

Навел е че към момента на сключване на застраховката „Каско“ и съобразно ОУ на

ответника бил извършен и задължителен оглед на автомобила, за което се съставил и съответен протокол - документ, изхождащ от ответника.

Навел е и че от момента на регистрацията на застрахования автомобил пред КАТ СДВР на 03.08.2017 г. същото била застраховано по полица Каско за първи път в Булстрад и след това в две последователни години при ответника. Т.е. процесния договор за застраховка се явява втори по ред при един и същ застраховател до момента на настъпване на застрахователното събитие.

Поддържа се противозаконното отнемане на автомобила от ищеца да е било надлежно заявено пред компетентните да разследват това органи и са били проведени оперативно издирвателни дейности от тях. Т.к. последните не дали резултат, досъдебното производство било спряно с постановление на прокурор при РП София, за което били налице официални документи.

Оспорено е твърдението на ответника да не е представена точна информация от ищеца за обстоятелствата, при които е настъпило застрахователното събитие, както и че е премълчал обстоятелства, които са му бил известни и се поддържа същият е предоставил добросъвестно всяка информация за автомобила, която му е била известна.

Оспорил е възражението за наличие на хипотезата на чл.388 КЗ с твърдения, че процесното МПС е застраховано на действителната му стойност, определена от самия застраховател.

В допълнителния отговор ответникът е поддържал първоначално въведените от него възражения.

Решаващият състав на САС, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност /изцяло/ и допустимост /в обжалваната му част/ по отношение първоинстанционното решение и прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, като взе предвид основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба и при съобразяване задължителните постановки в т.1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени искове.

По последните страните по делото са надлежно легитимирани /с оглед твърденията на ищеца/, за които /пак с оглед твърденията му в обстоятелствената част на исковата молба/ е налице правен интерес от предявяване на процесните осъдителни искове за осъждане на ответника застраховател да изпълни задължението си за заплащане на дължимото се застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско“, както и обезщетение за забава върху търсеното парично задължение.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на първоинстанционното решение въззивната инстанция намира за неоснователни, като за да достигне до този извод въззивната инстанция съобрази от фактическа и правна страна следното:

Страните по делото не са спорили по установените от приобщените по първоинстанционното дело писмени доказателства релевантните за предмета на производството факти, че на 24.06.2019 г. са се обвързали от застрахователно правоотношение, основано на договор за застраховка „Каско плюс“, обективизирано в полица № 440119091000525, с обект на застраховката - лек автомобил марка „Ауди“, модел „А 6“ с рег. № *** и рама № с период на покритие от 25.06.2019 г. до 24.06.2020 г. Посоченият в полицата застрахователна сума на автомобила е 47 880,00 лв., а застрахователната премия е уговорена като дължима разсрочено на четири вноски, всяка в размер на 875,53 лв. Няма спор и се установява от доказателствата, че първите три вноски са били платени от застрахованото лице, като не е платена единствено четвърта вноска от застрахователната премия в размер на 875,53 лв.

Установимо е от приобщените писмени доказателства при сключване на застрахователния договор да е представен двустранно подписан протокол за оглед от застрахователя на застрахованото МПС с дата 26.06.2019 г.. В същия в графа „Констатации“ са посочени констатираните от застрахователя увредени детайли по автомобила, конкретно изброени - предна броня – за боя и дек. решетка в долна част пр. броня – деформация 1.

Ангажираните като писмени доказателства свидетелство за регистрация част I и част II, издадено от МВР - ПП София установяват превозното средство „Ауди А6“, с рег. № ***, рама № WAUZZZ4G3EN085609 е било регистрирано и респ. - собствено на Р. Ч. К. на 03.08.2017 г.

Това е станало въз основа на представени пред ПП на СДВР документи, представени в заверен превод от немски на български език, а именно - договор за продажба, сключен на 12.07.2017 г. между „Райс Аутомобиле“ Нойхадхоф, Германия и въззиваемия К., чийто предмет е л.а.м. Ауди А6 Avant, с посочен номер на рама, цвят сив, година на първоначална регистрация - 2014 за сумата от 34 600 евро. Данните на лекия автомобил, предмет на договора, се съдържат в приложените свидетелства за регистрация част I и част II, издадени от ФРГ, вкл. са посочени в декларацията на въззиваемия от 03.08.2017 г., с която е деклариран закупуването на автомобила от Германия на 12.07.2017 г.

Няма спор и се установява от ангажираното удостоверение за техническа изправност на МПС за „Ауди А6“, с рег. № ***, с конкретно посочена рама, че извършеният преглед на 08.10.2019 г. е установил той да е изправен, вкл. че следващият технически преглед следва да се извърши до 08.10.2020 г.

Приобщените застрахователна полица № 440118213073029/22.06.2018 г. и протокол за опис към нея установяват, че преди процесния договор за застраховка страните по делото са били обвързани от друг такъв по автомобилна застраховка „Каско+“, с обект на застраховката - същия автомобил м. „Ауди“ с ДК№ *** и с период на покритие - 23.06.2018 г. 22.06.2019 г.

Според удостоверение от 24.01.2020 г. на 06 РУ при СДВР процесният автомобил е бил противозаконно отнет за времето от около 22.30 ч. на 12.01.2020 г. до около 07.30 ч. на 13.01.2020 г. в гр.София, ж.к.„Красно село“, като за случая е образувано досъдебно производство № ЗМК-56/2020 г. за престъпление по чл. 346, ал. 1 НК. Извършителят на престъплението не е разкрит, инкриминираната вещ не е намерена, поради което впоследствие с постановление от 28.02.2020 г. на прокурор при СРП било спряно досъдебното производство № ЗМК-56/2020 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. № 2262/2020 г. по описа на същата прокуратура.

Няма спор по факта, установим и от приобщените писмени доказателства, че на 13.01.2020 г. Р. К. е уведомил въззивника-застраховател за настъпилото застрахователно събитие и е отправил искане за изплащане на застрахователно обезщетение. По повод на уведомлението при застрахователя е образувана преписка по щета № 44012952000015. Произнасяйки се по искането на въззиваемия с писмо Изх. № 0-92-4563 от 07.04.2020 г. въззивното дружество отказало да изплати застрахователното обезщетение, поради липсата на категорични доказателства застрахователят да извърши преценка, дали застрахованият е спазил всички свои задължения по общите условия, неспазването на които представляват самостоятелно основание за отказ за изплащане на обезщетение.

В хода на първоинстанционното производство по делото е допусната и изслушана съдебно-автотехническа експертиза, която е дала основно и допълнително заключение, и двете неоспорени от страните.

Според него средната пазарна цена на процесния автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие е 38 481 лв.

Вещото лице е докладвало след извършена справка в система AUTO/online Solera, представляваща най – голямата европейска фирма за пазарни оценки при продажба и покупка на превозни средства с щети и употребявани автомобили и доверен партньор на всички големи застрахователи в Европа, че е проверило историята на лек автомобил с данни като на процесния - посочени модел, година на производство, номер на рама. В резултат на проверката установило по отношение на същия да е настъпила щета на 17.03.2015 г. в

Германия. Според експертът снимките, приложени към отговора по исковата молба, съответстват на тези, качени в посочената система. Видно от последните автомобилът е тотално деформиран и класифициран като тотална щета. На посочените снимки били видими всички типични черти за л. а. „Ауди А 6“, „Авант“. На снимките обаче не фигурира заснет номера на рамата на автомобила.

Според експертът категорията, в която попада процесното МПС, е комби, произвеждаща се в две модификации - „Avant“ и „Allroad“.

Един от отличителните белези между двете модификации е наличието на допълнителни вежди на калниците при „Allroad“, който липсвал при моделите от „Avant“. На снимките, направени от застрахователя към момента на сключване на застрахователния договор, вещото лице е установило наличието на допълнителни вежди на калниците, от който факт извежда автомобилът, който е сниман от застрахователя, да не е процесния автомобил марка Ауди, модел А6, модификация Avant, която модификация е била посочена в Свидетелството за регистрация част I, издадено от Федерална Република Германия.

Вещото лице докладва още, че от произшествието в периода 17-22.03.2015 г. /според датата на изготвяне на снимките, качени в системата AUTO/online Solera/ до датата на продажбата на 12.07.2017 г. е изминал дълъг период от време /повече от две години/, поради което не може да направи извод какво се е случило с автомобила и какво е било неговото състояние към датата на извършване на продажбата.

В допълнителното си заключение пояснява, че от техническа гледна точка е възможно предна броня на автомобил с модификация „Allroad“ да бъде монтирана на „Avant“, като това включва и решетката в предната броня, и също така е възможно от техническа гледна точка, на процесното МПС да бъдат монтирани т.н. „вежди“ на калниците, както тези при модификацията „Allroad“.

Гореустановените факти, според решаващият състав, предпоставят извод за правилност на първоинстанционното решение, като изложените от СГС мотиви в подкрепа на крайния му извод за основателност на предявения иск до уважения размер изцяло се споделят от настоящия въззивен състав и за избягване на излишното им приповтаряне препраща към тях по реда на чл.272 ГПК.

Във връзка с формулираните оплаквания за неговата неправилност във въззивната жалба излага и следното:

Според въззивната инстанция съвкупният анализ на приобщените по делото доказателства установяват безсъмнено обвързването на страните по делото от валиден договор за имуществена /автомобилна/ застраховка „Каско+“, при условията, посочени полицата от 24.06.2019 г., респ. приложимите Общи условия на застрахователя въззивник за посочения период от време.

Договорът е сключен в изискуемата се от специалния закон - КЗ писмена форма и има съдържание, съответстващо на изискването на чл.345 КЗ, като е подписан и от двете страни. Съдържанието му сочи еднозначно да е договор за застраховка на имущество според дефиницията му по чл. 399 КЗ, във вр. с чл. 343 КЗ, като към застрахователната полица е приложен опис на застрахованото имущество, изготвен от самия застраховател.

Несъстоятелни са оплакванията във въззивната жалба за неправилно приложение на материалния закон от страна на първоинстанционния съд в нормата на чл.26, ал.2, пр.първо ЗЗД с аргумент договорът да има невъзможен предмет - технически изправно МПС, годен обект на застраховане, т.к. автомобилът, предмет на процесния договор за застраховка бил тежко увреден до степен на тотална щета по смисъла на КЗ и не бил възстановен.

На същите следва да се отговори, че въпреки твърденията си в хода на производството въззивникът - ответник не е установил при условието на пълно и главно доказване твърденията си в горната насока, а именно - че преди сключване на процесния договор автомобилът бил увреден до степен на тотална.

Такъв извод не може да се направи нито от представените снимки към отговора по исковата молба /приобщени като доказателства /веществени/ от първоинстанционния съд/, нито от заключението на изслушаната САТЕ, частично основана на последните, предвид че

сред тези снимки липсва такава, която безсъмнено и по неоспорим начин да установи, че заснетото превозно средство е именно това с № на рамата WAUZZZ4G3EN085609.

Следва да се посочи, че експертът също е акцентирал върху липсата на такова веществено доказателство.

На отделно основание решаващият състав приема, че наличната информация на посочения и от вещото лице електронен сайт AUTO/online Solera не може да се приеме за достоверна и автентична, доколкото по делото не е установено кой е нейния автор и въз основа на какви данни е изготвена.

За пълнота само следва да се посочи, че вкл. според твърденията на въззивника-ответник тази информация е била налична на посочения електронен сайт към датата на сключване на процесния застрахователен договор - т.е. била е общо достъпна, вкл. и за застрахователя. Поради това и ако същият е имал съмнение относно изрядността на представените пред него документи на автомобила от страна на застрахования или относно достоверността на тези, представени пред компетентните за регистрирането на МПС-то органи, е могъл да постави допълнителни въпроси на застрахования /не само тези, фигуриращи в предложението - въпросник на л.10 от първоинстанционното дело/ или да откаже да сключи договор за застраховка.

След като същият е приел към момента на възникване на застрахователното правоотношение, че са налице всички предпоставки за сключване на валидно такова по отношение на конкретното посочения обект на застраховката, вкл. е изразил ясна и недвусмислена воля в тази насока /с подписване на договора и приемане на изпълнението по него от насрещната страна чрез заплащане на три от дължимите се по разсроченото плащане вноски/, то тези му не само конклюдентни, но и изрични действия сочат на извод застрахователя да е приел, че обектът на застраховката е годен за това и е технически изправен.

Аргумент в горната насока следва да се извлече и от безсъмнения факт, че процесното застрахователно правоотношение е второ по ред между страните по делото по отношение на същия обект на застраховане, доколкото се установи от обсъдената застрахователна полица № 440118213073029/22.06.2018 г. и протокол за опис към нея, че същия автомобил е бил обект на договор за автомобилна застраховка „Каско+“ с период на покритие - 23.06.2018 г. 22.06.2019 г.

В обобщение решаващият състав приема, че поведението на самият застраховател, изразяващо се в сключването на два последователни договора за застраховка „Каско+“, по които е приемал, че автомобилът м. „Ауди“ с ДК№ ***, с № на рама WAUZZZ 4G3EN085609 е годен обект на застраховка, вкл. е приел изпълнението на задължението на насрещната страна по договорите да плати дължимите се застрахователни вноски, представлява извънсъдебно признание на факта, че посоченият автомобил е годен обект на застраховане.

На такъв извод сочи и анализът на останалите приобщени по делото писмени доказателства - договора за продажба от 12.07.2017 г., сключен между „Райс Аутомобиле“ Нойхадхоф, Германия и въззиваемия К., в който са посочени всички идентифициращи признаци на автомобила, вкл. номера на рамата и модела, приложените свидетелства за регистрация част I и част II, издадени от ФРГ, въз основа на които е извършена и първоначалната регистрация на автомобила в РБългария от компетентните органи.

Че лекият автомобил, обект на процесния застрахователен договор е бил годен обект на застраховка към момента на сключване на последния се установява и от обсъденото по-горе удостоверение за техническа изправност на същото, издадено въз основа на извършен преглед на 08.10.2019 г., както и от вече коментирания протокол за оглед на автомобила, изготвен от самия застраховател към момента на сключването на договора, в който са отразени два увредени детайла, който обаче не могат да обосноват извод за наличие на „тотална щета“ по отношение на автомобила.

Несъстоятелно е оплакването във въззивната жалба за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила от страна на първоинстанционния съд, изразяващи се в превратна преценка на приобщените по делото доказателства касателно наличието на идентичност между автомобила, представен за оглед при сключване на

застрахователния договор и процесния.

Според въззивната инстанция съвкупният анализ на приобщените писмени доказателства, част от тях изходящи от самия въззивник - протоколът за оглед на автомобила, във връзка с изслушаната неоспорена експертиза, най-вече в допълнителната ѝ част, касаеща техническата възможност за монтаж на различни части /аксесоарни/ от един моден на автомобил м.“Ауди А6“ на друг, сочат на единствено обоснован извод за наличие на такава идентичност.

Несъстоятелни са и оплакванията за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, касаещи отказ от допускането и събирането на своевременно поискани от ответника-въззивник доказателства по делото, по съображенията, изложени в определението по реда на чл.267 ГПК от 19.09.2023 г. по настоящето дело, а именно - от една страна неотноситимостта на тези доказателства към предмета на производството /дали автомобилът е бил застрахован в друга държава - Германия преди регистрирането му в РБългария, при коя застрахователна компания и т.н./, а от друга са заявени следи изтичане на преклузивния срок за ангажирането им.

По изложените съображения следва да се приеме, че ищецът-въззивае е установил в хода на производството предвидените в текста на чл. 405, ал. 1 КЗ елементи от фактическия му състав, предпоставящи уважаването на иск с посоченото правно основание, а именно - наличие на действително застрахователно правоотношение към момента на увреждането между пострадалия-застрахован и застрахователя по договор за имуществено застраховане на увредената вещ и право на застрахования да получи претендираното застрахователно обезщетение, съобразно уговореното в договора за имуществено застраховане, както и настъпване на покрито застрахователно събитие /риск/ - факт безсъмнено установен от писмените доказателства - удостоверение от 24.01.2020 год. на 06 РУ-СДВР и постановление за спиране на наказателно производство на прокурор при СРП.

Независимо от възражението на въззиваника същият не е ангажирал по делото доказателства, оборващи отразените в посочените документи факти относно времето, мястото и обстоятелствата по противозаконното отнемане на лекия автомобил, обект на застрахователния договор, вкл. в подкрепа на възражението си застрахованият да не е изпълнил свое конкретно договорно задължение по договора, вкл. това бездействие на застрахования да е довело до реализиране на застрахователното събитие – противозаконното отнемане на процесния автомобил.

Отделно от това установи се по делото застрахованият да е изпълнил добросъвестно и в срок задължението си да представи на застрахователя необходимата информация за установяване на фактите и обстоятелствата, касаещи застрахователното събитие, като му е представил и съответните документи за това, вкл. е изпълнил и задължението си да уведоми и органите на МВР за настъпилото събитие.

В обобщение – първоинстанционният съд правилно е приел и въззивната инстанция изцяло споделя изводът му, че поведението на застрахования в случая не може да се квалифицира като неизпълнение на договорно задължение.

Решаващият състав е запознат с постоянната практика на ВКС, постановена при действието на КЗ /отм./, но актуална и при действието на настоящия КЗ, според която на изследване в казуси като процесния подлежи наличието на причинна връзка между неизпълнението на конкретно задължение от страна на застрахования и настъпването на застрахователното събитие или препятстване доказването на обстоятелствата, при които то е настъпило / Решение № 143 от 19.01.2021 г. на ВКС по т. д. № 1505/2020 г., I т. о., ТК, Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. на I т. о., Решение № 207/13.01.2017 г. по т. д. № 3394/2015 г. на II т. о., Решение № 102/02.10.2012 г. по т. д. № 615/2011 г. на I т. о. и др./.

В тези казуси в тежест на застрахователя е да докаже пряка причинно следствена връзка между неизпълнението на съответното задължение на застрахования в ОУ и настъпването на застрахователното събитие, защото не може причинната връзка да се презюмира по договорен път, а същата следва да се докаже в процеса.

В нормата на чл.395, ал.4, изр.2 от действащия КЗ намаляването на обезщетението

също, както и отказът, изрично е свързано с наличието на причинно – следствена връзка между настъпването на събитието и неизпълнението на задължение по договора, но такава, което не е предвидено като основание за отказ.

Именно поради необходимостта от установяването на такава връзка правото на застрахователя да намали обезщетението по чл. 395, ал. 4, изр. 2 КЗ е ограничено до тежестта на нарушението, относима както към настъпване на събитието, така и на вредите, а при невъзможност да се определи видът или размерът на вредата застрахователят е длъжен да плати обезщетение съгласно чл. 395, ал. 5 КЗ.

Като е съобразил разрешението на спорния казус в съответствие с посочената съдебна практика СГС е постановил обжалваното решение в пълно съответствие с приложимия материален закон.

В разглежданата хипотеза при неустановяване предпоставките за намаляване на дължимото се застрахователно обезщетение, правилно предявеният иск е бил уважен до определения от неоспорената съдебно-автотехническа експертиза размер, съответстващ на действителната стойност на откраднатото имущество, респ. - на причинената на застрахованото лице вреда.

По изложените съображения в обжалваната му уважителна част първоинстанционното решение следва да се потвърди изцяло.

Съобразно изходът от спора пред настоящата инстанция разноси се дължат на въззиваемата страна, която не е претендирала такива, поради което и не се присъждат.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260670/28.04.2023 г., постановено по т.д. № 5531/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО в частта му, с която по предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.405, ал.1 КЗ и чл.86 ЗЗД „ДЗИ Общо застраховане“ЕАД, ЕИК 121718407 е осъден да заплати на Р. Ч. К. от гр.*** сумата от 37 605,47 лв., представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско плюс“, по щета № 44012952000015/2020 г. за причинени имуществени вреди вследствие противозаконно отнемане на лек автомобил „АУДИ“, модел „А6“ с рег. № *** на 12/13.01.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, а на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 762,56 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 07.04.2020 г. до 18.06.2020 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____